

В. БАКЛІ ПИШЕ ПРО ВЕЛИКИЙ ГОЛОД ПОКАЖЕ ФІЛЬМ НА СВОЙ ПРОГРАМІ

Нью Йорк. Редактор престижного журналу „Не шинел Рівю“, визначний публіцист і синдикальний коломіст Вільям Ф. Баклі помістив у багатьох щоденниках ЗСА у числах з вівторка, 9-го вересня, добре передуману аналітичну статтю на тему Великого голоду в Україні, у якій він, згадуючи про фільм про голод в Україні, який він планує показати на своїй програмі, відтворює жорстокі образи Великого голоду в Україні в 1932-33 роках, у якому з наказу Йосифа Сталіна і Політбюро загинуло, як пише В. Баклі, біля 10 мільйонів осіб, зокрема свідомого українського селянства, яке в розумінні окупантів України було найблизьшим противником комуністичного режиму.

„Люди знали, де є хліб, який можна було врятувати від голодової смерті, — пише В. Баклі, — але їм не дозволено було „ягнути“ по хліб, чи довести хліб до місць, охоплених голодом“. Не багато людей на Заході знає, що в 1932-33 роках Й. Сталін вирішив розприти з допомогою штучного голоду українців. Він в безлітній спосіб робив це з допомогою голодової облоги України, яка включала усі засоби жорстокості, включно з насильним відбиранням хліба і зернових запасів від селян в Україні. Це, образно кажучи, — пише далі В. Баклі, — так, якби центральний уряд в Вашингтоні вирішив стягнути всі запаси зерна з Айови, а натомість післати туди військи, завданням якого було б обмежити рух селян і не допустити їх до хлібного джерела.

Пригадати світові про Великий голод вирішили українці в діаспорі, і мала канадська фільмова компанія, яка випромувала з нагоди 50-річчя відзначення цього голоду добрий документальний фільм, при допомозі якого українці хотіли розказати світові про страшну трагедію свого народу, що трапилася за сталінських часів. Однак жадна з головних телевізійних станцій — Сі-Бі-Ес, Ен-Бі-Сі і Ей-Бі-Сі не були зацікавлені висвітленням цього фільму, не зважаючи на те, що фільм отримав добру оцінку фахових критиків і багато нагород в ЗСА і Європі.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ УВАН

Нью Йорк. — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА влаштує наукову конференцію з проблем українського книгознавства, яка відбудеться в неділю, 14-го вересня н.р., о год. 2-й по полудні тут в будинку Академії, при 206 Захід 100-та вул. Слідуючі доповіді будуть виголошені на конференції: проф. Роберт Карпович з Інституту Права в Брукліні говоритиме про англіїсти про книги в ранньому совєтському суспільстві. Едвард Касинський з Ньюйоркської публічної бібліотеки говоритиме про Костя Довганя як мовознавця, соціального впливу книжки і Дмитро Шогрин з Іллінойського університету в Урбані, який говоритиме про книгознавство в Україні в двадцяті і в вісімдесяти роки і порівняльні стилі.

„Брат-братові“: українці у ЗСА — Лемківщині

Джерзі Сіті. Н. Дж. (Л. Колєнська). — Діаказом цього, що ще сильно б'ється в унісон українське серце, що існує це вітальність української спільноти потойбіч океану на Лемківщині і тут у ЗСА — є спільна ідея, спільна мета побудови Осередку регіональної лемківської культури на українських землях Лемківщини, про що розповіли редакторам „Свободи“ ініціатори і члени Допомогового Комітету Лемківщини в ЗСА — Стефан Пельц, Михайло Донський та Теодор Салій; до згаданого комітету належить ще Євген Тіляський, який, однак, в тому часі не був поміж присутніми відвідувачами „Свободи“.

Під час відвідин у редакції (сидять зліва): С. Пельц та М. Донський; стоять (зліва): Т. Салій і д-р Дж. Пельц.

Члени цього комітету, які завітали до редакції у середу, 27-го серпня н.р., поінформували не лише про сам Комітет, який є рушійною силою усієї цієї справи, і зв'язковим поміж Лемківщиною, а тутешньою українською громадою, але й розказали про тамтешню ситуацію — справи, які торкаються побуту і життя української спільноти на Лемківщині під аспектами культурного розвитку і сякогатакого матеріального забезпечення.

Отже — як розповідали члени комітету — після повертуту лемків на їхні землі з 1956 роком (ще й сьогодні вони туди вертаються) в

першу чергу вони мусіли забезпечитись матеріально. Та вже від 1959 року ожила активна культурно-освітня діяльність, передусім у таких ділянках як організування ансамблів танців, хорів і драматичних гуртків, а теж забезпечення народних пам'яток лемківського регіонального культури.

І так, — продовжували пояснювати про життя-буття Лемківщини члени комітету — постали два Музеї — Лемківський Музей мігра Павла Стефановського у Білянці та Музей Лемківської регіональної культури Федора Гоча у Зиндрановій, що становить собою трибу-

Виспанді з Прип'яті і Чорнобиля скаржаться на бюрократизм і байдужість

Франкфурт, Західна Німеччина (О.К.). — Шоденник „Франкфуртер Альгемайне Цайтунг“ широко пише про просякаючі зі совєтської преси та від очевидців познаки одвертого невдоволення населення з околиць Чорнобиля та Прип'яті, яке, все ще проживаючи „тимчасово“ в інших частинах України чи Білорусі, вимагає більшої уваги офіційних чинників до всіх проблем, перед якими вони тепер стоять.

„Чорнобилю“ скаржаться про погане відношення до них місцевої влади у місцях їхнього нового перебування, про брак речей

першої потреби, про тісноту в нових помешканнях, а особливо про брак інформації щодо зараження радіоактивністю, критикують бюрократизм і байдужість.

Деякі мешканці з виселених околиць, не зважаючи на заборону, стараються хоч на коротко повернутися до своїх домів, щоб побачити, що там діється. Очевидці розповідають, що багато домів сплюксовано і „невідомі“ забрали все, що вартішнє. Тому що доступ до загроженої полоси мала лише міліція, пошкодовані ставлять одверте питання, хто поверне їм втрату.

Відбулися Загальні збори Товариства Приятелів УВУ

Мюнхен, Західна Німеччина. — У п'ятницю, 22-го серпня 1986 р., відбулися тут в приміщеннях УВУ Загальні збори Товариства Приятелів УВУ, установи, яка має за завдання мобілізувати фонди для університету й завідувати його майном.

Статуту Загальні збори відбуваються кожного року, але в 1985 році зборів не було з причини недуги скарбника й секретаря товариства д-ра Володимира Маруняка, яка протягалася; початково продовжувалися здоровельні відпустки, але у вересні 1985 року виявилось, що д-р В. Маруняк до повного здоров'я не вернеться і тому він просив про звільнення з обов'язків. Провізорично його діловодство перейняв заступник голови проф. д-р Г. Васюкович, а книговедедння член Контрольної комісії, архипротопрестер Палладій Дубицький. Загальні збори закінчилися провізорию. Вони мали ще інше важливе значення: з посту голови уступив після

майже 13-літнього урядування голова проф. д-р Володимир Янів, що керував ним з дня оснування 25-го вересня 1973 року. З уряду був він передісником зборів, а секретарем був д-р Ю. Денбський, який заступив д-ра В. Маруняка на посту головного секретаря УВУ.

Зітвали: проф. д-р В. Янів про загальні напрямки праці, зокрема про труднощі, що заступали із недуги важливого діловода, при чому підкреслив заслуги його заступників, які не допустили до кризи. До його подяки прилучилися Контрольна комісія і пленум Загальних зборів, які були численні (16 членів на 21 можливість).

Проф. д-р Г. Васюкович дав синтетичний порівняльний циферний огляд за останні чотири роки, а архипротопрестер о. Палладій подібно зівставлення за останній рік праці. До речі, варто підкреслити, що на підставі трирічного звіту із

(Закінчення на стор. 4)

Відбудеться виставка картин Х. Сеньків у Чикаго

Чикаго. — 22-й Відділ Союзу Українок Америки влаштує тут мистецьку виставку Християн Сеньків. Відкрита виставка відбудеться в п'ятницю, 19-го

вересня, о год. 7:30 вечора, в домі „Сеньків“, 2355 Вест Чикаго аве. Слово про мистиків каже Люся Сеньківська.

Християн Сеньків народився в Торонто, там теж студіювала мистецтво на місцевому університеті, завершивши науку в 1973 році ступенем бакалавра в ділянці мистецтва, історії мистецтва та архітектури. Продовжувала студії в Онтарійському коледжі мистецтва, зацікавлена у малюванні, рисунку, проектуванню та ілюструванню.

Мисткиня має за собою чотири індивідуальні виставки в Торонто, Філадельфії, Клівленді, Дітроїті, як рівнож брала участь у численних збірних виставках: у Монреалі, Торонто, Вінніпегу, Чикаго в Українському Інституті Модерного Мистецтва в 1981 році.

Х. Сеньків є членом управи мистецьких організацій та галерій українських і неукраїнських. Вона активна у суспільному житті, платунка, член редакції та ілюстратор „Юнака“, автор численних статей та дописів на мистецькі теми.

КОМІТЕТ 1000-ЛІТТЯ

Нью Йорк. — Крайовий Комітет Тисячоліття Християнства в Україні в порозумінні з організованою громадою Нью Йорку й околиць повідомляє, що відбудуться основуючі збори для створення Комітету Тисячоліття Християнства в Україні в суботу, 13-го вересня н.р., о год. 3-й по полудні, тут в будинку НТШ, при 63 Четверта аве. Крайовий Комітет запрошує всі місцеві церкви і громадські організації та українську громаду взяти участь.

Закінчилася конференція в Зімбабве

Хараре, Зімбабве. — Тут закінчилася 8-ма конференція лідерів урядів країн, які не приєдналися.

В заключному документі конференції міститься понад 50 нападів на З'єднані Стейти Америки. Репортер газети „Вашингтон Пост“ Алістер Спаркс називає цю кількість антиамериканських нападів безпрецедентним навіть в поняттях руху неприсядних країн, в якому тон надають переважно ліві режими.

Лідери руху, в числі яких є Північна Корея, Лівія, Куба і Нікарагуа, натаврували американським „акції агресії проти Лівії“, які, на їх думку, представляють „серйозну загрозу мирові і безпеці цього району земної кулі“.

Конференція охарактеризувала американські маневри в затоці Сідра як „непровоковану агресію“, а квітневий налет на Тріполі і Бенгазі як „акцію державного тероризму, яка являє собою порушення міжнародних прав і статусу Організації Об'єднаних Націй“.

В той же час учасники конференції високо відзначили про односторонній совєтський мораторій на підземні нуклеарні випробування і закликали Москву і Вашингтон звизити негайних заходів для попередження нуклеарної війни.

Західні спостерігачі відзначили, що рух неприсяд-

них країн знову підтвердив свою репутацію „говорильни“, бо конференція не змогла вирішити проблему у своїх власних рядах, і перш за все між Іраном і Іраком.

Одностайність була досягнута в справі про Південно-Африканську Республіку: учасники конференції висловилися за суворі санкції проти ПАР. Вони вважають, що головну роль повинні відігравати економічні заходи, що їх застосовують проти Преторії промислові держави Заходу, бо саме вони є головними торговельними партнерами ПАР і менше постраждають від наслідків бойкоту.

Для усіх африканських країн бойкот стане великим тягарем, тому на конференції було прийнято рішення про допомогу так званому „фронтовим державам“, тобто Анголі, Ботсвані, Мозамбікові, Танзанії, Зімбабве і Замбії. Для цього вирішено створити „Фонд Африки“, який буде очолювати прем'єр-міністр Індії Раджів Ганді і президент Замбії Кеннет Каунда. Фонд повинен надавати економічну допомогу „фронтовим державам“, які постраждали в результаті відплатних заходів Преторії. Однак, як пише газета „Нью Йорк Таймс“, це рішення конференції носить пошкох характер голосливих обіцянок.

У СВІТІ

ПАКІСТАНСЬКИЙ УРЯД президента Мохаммеда Зіуль-Хака наказав звільнити з тюрми дочку колишнього прем'єр-міністра Пакистану Беназір Бутто, яка є рівночасно лідером опозиційних до уряду політичних партій. Розмовляючи з кореспондентами у своєму помешканні в Карачі, в місті, у якому поліція жорсткоко поборює опозиціонерів, Б. Бутто заявила, що опозиційні партії мусять змінити свою стратегію боротьби з тоталітарним урядом Гака, згладно з військовою хунтою, яка не хоче передати влади в руки цивільних політиків і не бажає встановити в Пакистані демократичної системи. Згідно з її опінією боротьба з урядом буде тривати доступними засобами, не зважаючи, що досі в бурхливих демонстраціях загинуло біля 30 пакистанців, а багато лідерів опозиційних партій ще й досі перебувають за ґратами.

БАГАТО АМЕРИКАНСЬКИХ компаній і корпорацій почали покидати Південно-Африканську Республіку, або тимчасово припинили інвестувати гроші в економіку тієї країни. Принаймні 18 великих американських компаній припинили свою діяльність в ПАР в цьому році, — інформувє Департамент торгівлі у Вашингтоні.

В ПАРИЖІ, ФРАНЦІЯ, експлуатувала бомба великої вибухової сили в будинку поштового уряду. У наслідок вибуху загинула одна особа, а 19 були поранені. Бомба знищила внутрішнє влаштування поштового уряду, пошкодила основи будинку у якому висипалися майже усі вікна. Ніхто покищо не признає за виконання цього акценту, але деякі свідки заявили, що вони бачили, як поштовий будинок покидали коротко перед вибухом дві підозрілі особи, смагливі чоловіки, правдоподібно араби. Прем'єр-міністр Франції Жак Шірак, який є рівночасно посадином Парижу і займає частину будинку із XVII століття для своїх потреб, перервав засідання ради внутрішньої безпеки і особисто відвідав місце випадку. Він гостро засудив акт тероризму і запевнив, що справою тероризму у Франції займатиметься уряд в скорому часі.

ВИБУХИ БОМБ І ІНШІ терористичні акти наступили принаймні в трьох європейських містах: в Кельні, Західна Німеччина, в Голландії і Стокгольмі, Швеція. Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенел інформувє, що в деяких випадках поліція мала „дшастя“ і відкрила змовників, а деякі самі призналися до виконання замахів.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ізраїльського уряду Шімон Перез прийняв остаточно перепрошення від свого міністра індустрії Арієля Шарона, який обвинувачував уряд, що масakra жидів в синагозі в Стамбулі стався у внісліді зашто мирної політики Ш. Переза. Справу полагоджено і недовго триваюча урядова криза була тим самим полагоджена. На засіданні уряду Ш. Перез заявив, що не має жадного зв'язку між політикою уряду і терористичним актом в Стамбулі. Заяву прем'єра усі прийняли до уваги, без спротиву.

МОСКВА ВІДКЛИКАЛА із Стокгольму двох своїх представників, які брали участь в конференції розроблення для спільної консультатії. Західні делегати сподіваються, що голова совєтської делегації Олег В. Гринський його військовий дорадник ген. Віктор Татарніков, скоро повернуться до Швеції. Конференція мала б закінчитися 19-го вересня.

ЗГІДНО З ІНФОРМАЦІЯМИ з Пакистану тамтешній генеральний прокуратор приготував справу проти терористів, які на протязі 16-ох годин тримали в облозі американський пасажирський літак в Карачі, вбили 18 осіб і поранили понад 100 та тримали у стані страху й терору пасажирів, які летіли з Пакистану до Франкфурту в Західній Німеччині, а потім планували продовжувати лет до Нью Йорку. Президент Пакистану Мохаммед Зіуль-Гак заявив кореспондентам, що терористи правдоподібно не пов'язані з жадною державою і тому стануть перед судом в Пакистані і будуть суджені згідно з пакистанськими кримінальними законами

ТЕРОРИСТИ ЗАХОПИЛИ В ПОЛОН ЩЕ ОДНОГО АМЕРИКАНЦЯ

Бейрут, Ліван. — У вівторок, 9-го вересня озброєні терористи в Бейруті захопили в полон ще одного американця, директора ливанської школи 53-річного Герберта Ріда, який походить з місцевості Молден в стейті Массачусетс. Ріда затримали озброєні автоматичними кірасми особи на бічній вулиці в Бейруті, як він їхав автомобілем, витягли з авто, зав'язали руки і очі хустиною і його ж таки автомобілем втекли з місця злочину.

Кілька годин пізніше невідомий особняк повідомив ливанців і закордонних кореспондентів, що Г. Рід знаходиться в руках мусульманів, членів організації „Мусульманська свята війна“, яка бере на себе повну відповідальність за захоплення американця. Особняк, який говорив арабською мовою, не пояснив чому якраз терористи з тієї організації захопили в полон вчителя, який зв'язали не займався політикою і не цікавився міжфракційною війною в Лівані.

Г. Рід є першим чужинцем, захопленим в полон мусульманами від часу поширеної контролю в Бейруті і сирійської пляну безпеки, що його доповнюють сирійські військові частини, стаціонаровані в долині Бекаа

в Лівані і ливанські воєнки. Мусульман-шіїти, а також інші ливанські групи, які ворожо наставлені до З'єднаних Стейтів Америки, яких вони вважають „протекторами Ізраїля“, кажуть, що Г. Рід і багато інших чужинців, прикриваються своїм фахом, а навіть мішаним подружжям заробкамі, для того, щоб їм було легше вести шпигунську роботу на території арабських держав. Згідно з заробом, який телефонував до кореспондентів, Рід також займався шпигунством і використовував свою директорську позицію й дружину сирійку, щоб продіставити до високих кіл серед сирійців і ливанців з метою офіційної і шпигунства. Очевидно родина Ріда в Массачусетс і офіційні особи з Державного департаменту у Вашингтоні назвали це пояснення „видаючою хворю голови“, або зумисною провокацією для підірвання престижу ЗСА.

Група терористів-шіїтів фундаменталістів, ливанців до іранського „святій“ аятоли Хомейні, вже віддавна займається перехоплюванням закладників, вбивствами, підкладанням бомб, антиізраїльською і антиамериканською пропагандою, веденою всіма всіма способами.

В АМЕРИЦІ

РЕЧНИК ДЕРЖАВНОГО департаменту З'єднаних Стейтів Америки Брюс Аммерман, говорячи про акцію терористів у Стамбулі, сказав: „Ми осуджуємо цю богузливую атаку і сумуємо з приводу жертв, викликаних нею“. Представники Вашингтонської Адміністрації повідомили про введення додаткових заходів безпеки на всіх американських об'єктах, які містяться в Туреччині. Уряди і релігійні групи багатьох країн світу також різко осудили варварський напад терористів на синагогу в Стамбулі.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, що посівна площа у вільних країнах світу, зокрема в З'єднаних Стейтах Америки, Канаді, Аргентині, Австралії та інших країнах збільшилася на нещільні 11 відсотків від 1960 до 1986 року, запас пшениці й іншого зерна збільшився майже на 100 відсотків у порівнянні з раними 1960 роками, — говориться у рапорті Департаменту сільського господарства ЗСА.

НА ДУМКУ АМЕРИКАНСЬКИХ спеціалістів, дим з папіросів має 1,200 різних хімічних сполук. Найнебезпечнішою з них є, як відомо, нікотина. Однак не лише вона загрожує курцям. Тотюновий дим містить в собі, крім того, майже 500 канцерогенних речовин, у тому числі й радіоактивних. Вчені підрахували, що людина, яка курить за день понад 30 папіросів, отримує дозу радіації, що дорівнює тій, котра може потрапити в організм після 300 рентгенівських знімків.

ПОЖЕЖНИКИ ВАШІНГТОНУ придбали спеціальне авто, яке може гасити вогонь під час пострілів терористів. Це є семитонний бронетранспортер з колесами з куленепробивної гуми і водометом, який може викидати 1,000 галлонів води за хвилину на віддалі 75 футів. Пожежне авто дістало назву „Рафайдер“. Воно може брати на поклад до 11 осіб і розвивати швидкість до 60 миль на годину.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ уклали з урядом Чіле кілька секретних угод, на підставі яких Сі-Ай-Ей забезпечує Чіле важливими інформаціями. Про це заявив недавно міністер оборони Чіле адмірал Патрісіо Карвагаль. За словами адмірала, лише завдяки відомостям, отриманим з Вашингтону, вдалося викрити на півночі країни два підпільні склади зброї. За два дні перед тим, як зброя була конфіскована, командуючий південною групою американської армії генерал Джон Галвін відвідав Чіле з офіційною візитою. Представники Державного департаменту і Пентагону відмовилися коментувати заяву адмірала П. Карвагаль. Чілійські власті твердять, що знайдена зброя була розвантажена з совєтських або кубинських риболовецьких кораблів.

ВІДБУЛОСЯ ПЕРШЕ після вакацій засідання Сенату З'єднаних Стейтів Америки. Сенатори осудили недавні терористичні акції в Карачі і Стамбулі і прийняли антитерористичну резолюцію. У вівторок, 9-го вересня, почалися робочі засідання Сенату, на яких до 3-го жовтня, коли почнеться виборча кампанія, повинні бути прийняті рішення про податкову реформу, бюджет, видатки на оборону, санкції проти Південно-Африканської Республіки і про допомогу партизанам-антисандіністам Нікарагуа.

В ТОЙ ЧАС, КОЛИ АРАБСЬКІ терористи захопили на летовищі в Карачі літак американської компанії Пан Америкен, Вашингтон післав на місце події спеціальну групу „Дельта“, яка базується у Форт Браг в Північній Кароліні. Інцидент закінчився без того, як ця антитерористична група прибула в Пакистан. Американські власті відмовилися повідомити, де перебувала „Дельта“ в той час, коли пакистанські воєнки знешкодили терористів. Як заявили речники Уряду ЗСА, пакистанські власті дали дозвіл на прибуття американської групи для боротьби з тероризмом, однак президент Зіуль-Гак сказав, що Пакистан справився б власними силами. „Я не бачу причин просити американців про допомогу“, — заявив президент Пакистану. „Нью Йорк Таймс“ наводить слова одного співробітника американського Уряду, який сказав, що „Дельта“ могла допомогти пакистанським властям порадою, надати їм спеціальні технічні засоби, або взяти участь в штурмі літака.

СВОБОДА

FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-402 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00 на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00
Для членів УНАОу \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00
Чеків "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Жива людина у політичній грі Москви

Дня 31-го серпня ц.р. арештовано в Нью-Йорку советського "дипломата" з місії ССРСР в Об'єднаних Націях Геннадія Захарова, як він передавав гроші американському студенту за якісь засекречені документи. ФБІ вже від років стежила за Захаровим, але вдалося приловити його на гарячому, коли американський студент-патріот повідомив власті про вербування його на шпигунську службу. "Дипломат" Захаров — це насправді старшина ослабленого КГБ, 24-го серпня ц.р. Ніколай Данілов, кореспондент відомого політичного тижневого журналу "ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" у Москві дістав анонімний телефонічний виклик, щоби о такій то годині прийти на таке-то місце. Данілов був настільки необережний, що послухав. Коли він тільки явився на тому місці, підійшов до нього його знайомий Міша і встромив йому в руку якусь коперту. В тій самій хвилині обкошило його вісім агентів КГБ і арештувало, як "шпигуна". Справа набрала великого розголосу і — як показується тепер — може мати далекосяжні політичні наслідки.

"ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" — дуже поважний журнал і його видавця Мортімер Зукермен — людина з великими зв'язками і впливами. Він сам полетів до Москви, але його безпосередні заходи не мали ніякого успіху. Президент Роналд Реген написав у цій справі окремого листа кремлівському вождеві Михайлові Горбачову, вагаючись негачого звільнення Данілова. Реген недвозначно дав пізнати, що далі в'язнення Данілова може мати поганий вплив на американсько-советські відносини. Загрозив теж відплатити заходами. В Америці є акредитований у Білому Домі представник ТАСС-у, є й інші советські кореспонденти поруч із кількатою місією ССРСР в ООН. Крім заходів видавця названого журналу, хлібодавця Данілова, 19 закордонних кореспондентів у Москві написали від себе обширного листа-протест до Горбачова, звернувши увагу, що арештування Данілова, перший випадок ув'язнення закордонного кореспондента — обмежує їх можливість виконувати службову місію та створює небезпечний прецедент. Вони теж підкреслили, що в'язнення Данілова може погано відбитися на взаєминах між Сходом і Заходом. Названий вгорі видавець "ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт-у" заангажував колишнього державного секретаря за президента Джиммі Картера Сайруса Венса і той негайно звернувся до добре йому знайомого колишнього советського амбасадора у Вашингтоні Анатолія Добриніна, тепер у Москві члена Політбюро. Поищо ті його заходи також невдачі.

Американський Уряд готов був піти з Москвою на компроміс. В заміну за звільнення Данілова заявлено готовість звільнити з в'язниці Генадія Захарова і віддати його під "опіку" советського амбасадора у Вашингтоні Юрія Дубініна, з тим, щоб Захаров явився на судовий розправі проти нього, як шпигун. Але тут сам Данілов спротивився такій концепції. Він, мовляв, протриває виміни його за шпигуна, бо він не шпигун і не хоче ставити його на рівну доску із шпигуном. Остання вістка така, що Данілова формально обвинувачують у шпигунстві і будуть судити як шпигуна, за що в ССРСР карають смертю.

Колішній радник президента Джиммі Картера у справах крайової безпеки Збігнев Бжезінський, професор університету, заявив у зв'язку з цією історією, що "кожний американець, який іде до Советського Союзу, мусить знати, що його можуть кожної хвилини арештувати, як шпигуна". Бжезінський належить до найкращих знавців історії Сходу Європи й історії російського комунізму. Але він не знає, яку гру веде тепер Кремль. Логічно виходило б, що у безперервній грі сил в Політбюро перемого його праве непримирливе крило і що Горбачов, всупереч своїм попереднім, ніби миролюбним, заявам вирікається новою вершиною конференції із Регеном та схильний вернутися до епохи холодної війни і дальших перегонів у зброєнні. Те що засобом, для такої зміни політики має стати жива людина, Ніколай Данілов, хоч і російського роду, не має для Москви ніякого значення. Винищили, виморили голодом, порозстрілювали і замучили в ГУЛагах мільйони невинних чоловіків, жінок і дітей — то що їм залежить на знищенні ще одної невинної людини, тим паче, що дідо Данілова був царським генералом. Але дуже сумнівно, чи Роналд Реген сприйме байдуку таку гру Москви. Сумнівно теж, чи до денного порядку над долею Данілова перейде міжнародна преса. Тому — гра Москви дуже ризикозна.

Те, що робиться в советській літературі зрозуміти заходній людині, яка з окремих випадків готова зробити неправильні оптимістичні висновки.

Є в ССРСР письменники — здебільшого росіяни, які пишуть про село і влада дозволяє їм одверто оповідає про трагедію советського селянства. Українських советських письменників такого типу нема. Таких письменників влада заохочує писати, критика хвалить, а партія їх творить друкує великими накладками. Ніби відлига, ніби більш свободи слова. Такий висновок безпідставно оптимістичний.

Якщо слідкувати за советським літературним процесом, то стане ясно, що врешті — з бігом часу — критика знижує репутацію недавно хваленого письменника і його морально естетичне значення.

Для того "Правда" та "Ізвестія" користуються старим випробуваним способом "суспільної думки", "демократично" друкуючи листи до редакцій людей — часто робітників, які незнають творчі письменників, очевидно за вказівками місцевої влади. За переслідування в ССРСР Солженіцина і Пастернака, преса друкувала "гнівні" листи від читачів з такими початками: "Я, звичайно, не читав твори Солженіцина (часто це був Солженіщир, ніби жид), а він православний (але йому (ім) не місце в нашої Батьківщини" і т.д. Хрущов висловлювався значно гостріше і не літературно.

Таким чином неграмотній людині призначено давати літературні оцінки і

Михайло Кучер

З'їзд письменників ССРСР: з великої хмари дрібний осінній дощ

висловлювати вимоги та погрози. Звичайно советська критика в таких випадках пише, що письменники загроз у побутових дрібницях, які має нахил узагальнювати. Якщо критикується нелюбов письменниці, що вживається не літературних висловів як "дамські жіночі ручні праці". Слово "лама", звичайно в ССРСР не вживається. Советські українські письменники в таких випадках пишуть про "дрібно-тем'я", себто дрібні не варті уваги теми. Фактично "дрібних тем" нема, а є "дрібні" письменники.

Советська номенклатура почала широко вживати вирази "престижний", "престижність", "елітарність". До "еліти" вона сама себе зараховує. Тому є літературні твори "престижні" і "непрестижні". Досі літературознавство таких характеристик не знало.

З життя советської людини безпосередньо зникли високі духовні, внутрішні гармонія і відчуття моральності. Советську людину окрадено, вона не має виховання, яке в минулому давала нормальна родина. Діти позбавлені контакту з батьками. В минулому батьки вчили дітей основ, з якими вони жили в житті — "не говори неправду", "не бери чужого". Такої традиції більш нема. Як і нема родинного заступника. Є безоглядий галас телевізії. Діти батьків номенклатури не люблять, їм не шанують ро-

страх, неспокій та питання — дощо ми власне живемо? Черговий Восьмий з'їзд письменників ССРСР нічого нового літературі не дав, хоч проходив за модним гаслом "гласності". Письменники досить гостро критикували літературне соння. Критики записано в протоколі і на тому справа закінчилася. На з'їзді говорено про те, що практика визначення накладу книг ігнорує зацікавлення читача і його потреби. В ССРСР існує звичай, якого нема ніде у світі. Наприклад, в ССРСР купити книгу поетеси Ахматової, або прозаїки Шішкіна (пише правду про село) треба "здаті мажоритур", певну кількість старого паперу.

На з'їзді були і обов'язкові брехні. Так, А. Вознесенський патетично назвав ССРСР "останньою країною, де читають". Тільки в ССРСР друкують Ахматову (українка з походження) 300-тисячним накладом, який негачі розходяться. Брехня, навіть советська, має короткі ноги. Того дня академік Ліхачов сказав, що Ахматову видають малим накладом без системи (себто сильно цензуровану).

Найгірше купити книгу віршів Ахматової, без купи мажоритур, у "валютній" крамниці "Березки". Більшість книг Ахматової, Мандельштама, Пастернака, Шішкіна йде за кордон, де продають "за валюту".

На з'їзді письменники нарікали, що тепер друкують "поетів-ілюстраторів", які у віршах повторюють "історичні" рішення чергових з'їздів ЦК КПСС.

Теперішню літературу одноголосно призначено

(Закінчення на стор. 4-й)

Давид Беламуд

ЧИ В ІЗРАЇЛІ Є РАСИЗМ?

(Подасмо скорочено статтю, яка була надрукована російською мовою в журналі "Круг" ч. 472 в Ізраїлі.)

землях, захоплені цими державами, внесли багато в польську, німецьку і російську культуру. Жиди ж, які жили на Україні, не сприймали її культури, не називали себе українськими жидами, — а польськими, російськими і т.д., в залежності, яка держава поневолювала ту частину України.

Були жорстокі жидівські погроми в час Хмельницького і Гонта. Але в якій країні не було жидівських погромів у епоху середньовіччя? Були погроми в час громадської війни. Але хіба тільки українці винили їх? Погроми з винищенням жидів влаштували і червоні, і денікінці, і білополяки, і естонці, і литовці, і румуни і т.д.

Українці-поліції і нагальна в таборів співпрацювали з німцями. А хіба інші не співпрацювали з німцями в час війни? Російські власовці, лотіши, литовці, поляки, мадяри, хорвати,

словаки, навіть голляндці. В Ізраїлі панує установлений погляд, що українці — це жорстокий убивця, антисеміт, погромник. Якщо ж на Україні були випадки гуманного відношення до жидів, то це вважалося заслугою "російських інтелігентів".

Візьмімо проєс Бейліса. Свій голос у захист Бейліса підняв великий гуманіст — український Володимир Кроленко. Із п'яти членів адвокатської колегії, два захищали Бейліса, троє були українцями: Карачевський, Зарудний і Григорівич-Барський. Бейліс був виправданий 12-членною Лавою присяжних — українськими селянами Київської губернії. Цим малоосвіченим селянам треба було всього кілька місяців, щоб своїм здарним хлопським розумом прийти до висновку про невинність Бейліса в той час, як "культурним" французам потрібно було 10 ро-

ків, щоб виправдати Дрейфуса.

В суворі роки громадянської війни були серед українських керівників справжні цирі друзі жидівського народу, наприклад, Володимир Винниченко. Українські інтелігенти підносили свій голос протесту проти жидівських погромів.

В роки Другої світової війни було немало українців, які спасали жидів, але чомусь так мало нарахувало українців — праведників світу в Яд ва-Шем? Про це треба запитати тих жидів, яких врятували українці, які і через сорок років після закінчення Другої світової війни не відважуються увіковічити своїх спасителів, тому, що говорять щось добре про українців в Ізраїлі беззастовно. Ізраїльська преса широко інформувала видачу із ЗСА Дем'янюка і звертала увагу на те, що 13-го травня 1985 року були посажені дерева в честь групи українців. — Праведники світу, і що брав участь у садженні дерев член кнєсету Шевах Вайс і рабин Давид Кахане, яких спасли українці. Але вони садили дерева тасмо від засоби Масової інформації, очевидно, соромлячись національності тих, хто їх спас.

Закінчення буде.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагус Лев Яцкевич

Підробки мистецьких архітектур

Автор цих рядків в рубриці "Життя і Знання" (Свобода) 2-го березня 1972 року) опублікував статтю п. з. "Мистець фальсифікату" про Ганса ван Мегерена, амстердамського третьорядного маляра, що виявився проте неперевершеним підбродювачем шедеврів видатного голляндського маляра Вернера ван Дельфта (1632-75). Нещастя хотіло, що один з підбродювачів Мегереном образів Вернера ван Дельфти: "Христос і чужоложниця", якийсь агент купив для німецького Райхсмаршала Германа Герінга. Той образ знайшли пізніше альбанти у сховищі біля Берхтсгадену, а їх розвідка устигла, що цей образ куплено у голляндського маляра Ван Мегерена. У висліді цього пов'язання Мегерена оскаржено його з Г. Герінгом за колаборацію з нацистами. Але яке було здивування голляндського суду, коли такі на його очах Мегерен "підбродя" архітектур Вернера ван Дельфти "Христос вчить у церкві". Звичайно, по такій навіній підброді, ввесь мистецький світ збентежився та почав підозрювати, що всі оригінали куплені в останніх 10 роках — це підбродки.

Ще не затихло відлуння цього великого мистецького скандалу, коли, згідно з нещодавною ревецією італійського журналу "Грация", перед камерою італійської телевізії ступили три юнаки з Ліворно із скульпторським знаряддям, які за нецілих 3 і півгодини вирізали скульптуру обманливо подібну до скульптури видатного італійського маляра та скульптора Амадео Моділіані (1884-1920), що її вони підбродили та вкинули для жарту кілька місяців тому до каналу Ліворно. Цю різьбу згодом хтось вилловив та зчинив з цього велику мистецьку сенсацію. Фіналом цього "мистецького" жарту було запрошення тих "талантих" трьох юнаків до телевізійної студії, щоб вони на телевізійних екранах доказали публічній свої підбродницький мистецький талант.

Жарт з різьбою Амадео Моділіані становить в історії мистецтва освітлену традицію, сповнену геніальних підбродок та публічних скандалів. Героїною одного з таких скандалів була т.зв. "Бурякова Венера", яку в 1937 році французький селянин вкопав в часі орання свого поля, призначеного під управу буряків. Це була скульптура з мармуру, природної величини, півгола, яку спеціалісти з Парижу визнали за оригінальну грецьку скульптуру. Щоб затримати цю цінну скульптуру у Франції, французький уряд заплатив за неї шастивому знахідникові 250,000 франків. І тоді щойно, вийшло шило з мішка, бо автор цього жарту та підбродник "Бурякової Венери",

італійський скульптор Франческо Кремонезе, щоб не наразитися на обвинувачення в дії на шкоду держави, зголюючи на поліцію, що він є автором підбродки Венери, представивши доказ, що бракує частини Венери, є сховані в його хаті, поряд з моделькою, що позувала йому до підбродки грецької богині краси.

Підбродки творів мистецтва були дуже популярні між римськими патріцями, що прикрашували свої вілли сурогатами яворів славних грецьких мистців, включно з імітацією їх підписів. Найбільшою популярністю втішалися т.зв. "фіді" та "праксителі". В середньовіччі найбільшими творцями мистецтва вважалися Дж. Гуерра неоплатоніст, що знаменито наслідував стиль стародавніх мистців з Помпеї та А. Піклер, що помистецьки імітував гелленістичний стиль.

Але справжній конюнктур почався для мистецьких фальсифікаторів щойно після Другої світової війни, головню в ЗСА, яка сильно розбавляла а з її багатством збільшилася кількість американських "любителей" мистецтва. Як доказ може правити факт, що на 3,000 образів, мальованих французьким малярем, Жаном Баптистом. Коро (1796-1875), американські колекції налічують — 10,000!

До найславніших фальсифікаторів образотворчого мистецтва зараховують померлого в 1982 році, англійця Тому Кітінга, який від 1950 року намалював понад 2,500 фальсифікатів творів приблизно сотень мистців, такої міри, як: Дега, Рембрандт, Гоя, Гейнсборо, Ренуар, Тернер тощо.

Геніальним імітатором рисунку, пастелі та гвашів сучасних мистців вважастся Девід Штайн, який копіював зайюки Шагала, Пікассо та Леже. З-поміж 400 його підбродок виявлено досі тільки 120. Шонайменше кілька сотень таких підбродок спочивають спокійно в добре збережених сховках багатих, американських колекціонерів.

Нещодавно струснув Еспанію новий скандал пов'язаний з підбродками картин Сальвадора Далі, що їх у роках 1975-1981 виготовляв барселонський маляр, Мануель Пухоель Вальдас.

У Бразилії інший маляр прізвиська якого журналу "Грация" не подає) копіює твори померлих мистців, таких, як: Матіс, Ренуар, Моділіані, Пікассо та Ван Гог, з якими він, буцімт, стоїть у спіристичним контакті і які кермують тільки безвільно його рукою.

В Італії, під час сучасну пору, найкращими фальсифікаторами мистецьких творів

(Закінчення на стор. 4)

Роман С. Голіят

МОСКВА І ВАТИКАН

III.

Тією самою тактикою совети в 1949 році вбили Теодора Ромжу, — єпископа Мукачева (1-го листопада 1947 р.). Злікували Ужгородську Унію в 1646 році на Карпатській Україні. На тому місці автор згадує про переслідування УКЦеркви Петром І, якого називали "різником" УКЦеркви, який 11-го липня 1705 року особисто забив двох священників Василіянського Чину. За володіння Катерини II (1771-796 рр.) з 12 мільйонів вірних, 8 мільйонів примушено перейти на російське православ'я. Це саме сталося з 2-ма мільйонами українських католиків за Миколая І і Александра II, в 1839 і 1875 роках.

Про переслідування УКЦеркви і її вірних в ССРСР, Папа Пій XII пригадавав вільною світової у своїх енцикліках. Він вислав особистого листа до Митрополита Сліпого, в якому згадував, що він турбується його долею в 40-ві річницю священства каторжника за віру. В 1952 році Митрополита Сліпого перевезено до Києва, а відтак до Москви, обіцяючи йому за відмову злуки з Римом гідність православного митрополита Західної України, з нагодою, есентуально стати патріархом Москви. Він відкинув і спонуку й його ув'язнили на чергових сім років. У 1958 році йому сказано, щоб він не провадив жадної пастирської праці. А він, в 20-річчя своїх єпископських священств, видав пастирського листа до вірних УКЦеркви, яка сьогодні діє у підпіллі. В цьому посланні читаємо: "Не сумнівайтесь, але відновіть у своїх серцях непорушну віру що наша Церква, знову воскресне..." Після появи тогочасного послання, відважного прелата засудили втретє.

Американський видавець Норман Козинс був лучником між Папою Іваном XXIII і Москвою в справі звільнення Митрополита Сліпого. 10-го лютого 1963 року прибув до

Риму Архиспископ Йосиф Сліпий на 70-му році свого життя і після 18-ти років каторги в ССРСР. 23-го грудня 1963 року Папа Павло VI призначив йому гідність Верховного Архиспископа "квазі" патріархальним правом, а відтак, 25-го січня 1965 року до гідності кардинала. На тому місці Флориді дав докладний огляд проробленої праці Сліпого: він відвідав українські поселення у вільному світі, побудував церкву св. Софії в Римі і УКУніверситет, відкупив церкву св. Сергія і Вахха, розгорнув велику науково-видавничу працю і віддав усі свої зусилля на оборону УКЦеркви, як в Україні, так і вільному світі, та визнання Папою Української Католицької Помісної Церкви — Патріархатом.

Флориді заподас стан УКЦеркви, яка діє підпільно в Україні. Він цитує "Хроніку", в якій згадується про працю 80 священників тільки в Карпатській Україні.

Історія Українського Патріархату

Питання створення Українського Католицького Патріархату не — нове. Негайно, після Берестейської Унії 1596 року це питання підносили на протязі кількох років. У 1629 році чотири українські єпископи, ще відокремлені від Риму, зголюючи, що вони готові долучитися до вісьмох вже злучених з Унією, якщо Український Патріархат буде створений і Унію обговорюватимуть на спільному синоді — православні й католики. Папа, в принципі ставився прихильно до створення патріархату, але за порадою комісії кардиналів, він був проти ідеї спільного синоду православних з католиками. Прихильну опінію на письмі висловив секретар пропаганди віри монс. Інголі в Римі, 4-го червня 1629 року. Католицька Церква, на думку монс. Інголі, не потребує боятися безпосередньої дискусії з православними, і їй було неслухняним питати православних єпископів перед спільним синодом про прийняття Берестейської Унії, як це поручає комісія кардиналів. Іншими словами, кардинали боялися, що коли б Папа установив новий патріархат, то православні можуть не підчинитися обітницю "вселенської" унії усіх українців і можуть використати нагоду, привернувши назад уніятських єпископів до Православ'я. Рим відкинув ідею українського патріархату третій раз в 1636 році, 16-го червня того року, монс. Франческо Інголі писав до папського нунція в

Польщі Фільонардо, щоб він не дискутував "в тому часі" над цією справою з королем, з причини вже відомої, як також, щоб оминути більший гнів і відчужити греків Сходу від унії зі Святою Церквою Риму" (стор. 188).

Принада, що її монс. Інголі підпис в 1636 році здається є дією самою, що переконала Папу Павла VI в 1971 і в 1975 році, відмовити "в тому часі" створення українського патріархату, й далі пише о. Флориді, що "з тою різницею, що зараз Рим не хоче "дранисти" і "відчужити" церкву Москви" (стор. 188). "Не тепер", була відповідь, що і дав Рим від 1596 року, до багатьох домагань в справі Українського Католицького Патріархату. Між іншим з тієї причини велике число українських католицьких емігрантів у ЗСА залишили УКЦеркву на початку цього сторіччя.

Автор згадує, що Собор Української Православної Автокефальної Церкви під проводом Митрополита Мстислава Скрипника, який відбувся в Лондоні 13-го до 17-го жовтня 1972 року висловив співчуття українським католикам в резолюції ч. 8, в якій читаємо: "До українських творців політики до їх змагань, задержати традиційну форму іє помісної Церкви — наші Собор висловлює глибоке співчуття. Ми широкі віримо, що він переживає бурхливі часи, які є вислідом тісної співпраці Ватикану з атеїстичним Кремлем — обопільно індеферентних до потреб українських католиків".

Українські католицькі дисиденти, які є советські дисиденти, свідомі своїх невдач, які походять із застарілих промахів, що вони не застосовували своїх прав. Говорачи про що справу, єзуїт Вільям А. деВріс, проф. Понтифікального Східного Інституту в Римі, сказав українській аудиторії таке: "Патріархати творяться здоліни і ніколи не були створені декретами згори, наприклад, на підставі екуменічного синоду, або Папою. Початок патріархатів треба шукати в давньому праві, або звичай, яке одобрено синод і визнаний Папою... Це є дуже важливим для українців, щоб вони усвідомлювали собі, що звичай — творить право. Українці мусять створити звичай, а звичай створить право" (стор. 193).

Отже Флориді в одному місці згадує, що є такі єзуїти,

(Закінчення на стор. 4)

ОМА з дружиною ВАРВАРОЮ

внучка — ДЕБОРА з чоловіком РОБЕРТОМ СМІТТІ донечкою
правнучка — ЕРІКА СМІТ
внук — ТОМА з дружиною ВАРВАРОЮ

дружина – ОЛЕНА з ПОЛЯНСЬКИХ
син – д-р ВАСИЛЬ з дружиною ЛУІЗОЮ та дітьми
внук – ДАВІД
внучка – ЛЕСЛІ Я ГЕЛЕН-КЕЙ
донька – КАТЕРИНА з чоловіком ОЛЕКСАНДРОМ
внучка – ОЛЬГА
внук – ДАВІД з дружиною ЗУЗАННОЮ
внучка – ТЕРЕСА
внучка – ДЕБОРА з чоловіком РОБЕРТОМ СМІТ
правнучка – ЕРІКА СМІТ
внук – ТОМА з дружиною ВАРВАРОЮ

Москва...

(Закінчення зі стор. 2)

які дали б кожному з українців по 25 центів, щоб відвезли до Риму.

Святий Рік 1975 дав нагоду Кардиналові Сліпому й українським католикам, які масово прибули до Риму, заговорити до світу про свою Церкву й свою націю. Кардинал Сліпий видав з нагоди Великодня пастирського листа, який підписали всі українські єпископи, в якому він підписався, як „патріарх“. Папа Павло VI, пригадав Кардиналові Сліпому усно (5-го травня 1975 р.) і писемно (24-го травня), що „хвилює“ не готов визнати існування українського патріархату (стор. 193).

Зворотню точку в Східній політиці Ватикану започаткував слов'янський Папа Іван Павло II. Після проголошення ним про справедливість і права людини, як провідний принцип також і у відносинах з комуністичними режимами, не було більше мовчання про гноблення і переслідування під претекстом, що не пошкодити християнам, що живуть у катакомбах.

Дня 24-го вересня 1980 року, Папа Іван Павло II скликав надзвичайний Синод УКЦеркви, на якому вибрали Архисинопа Митрополита Івана Любачівського коадьютора Іоанна Сліпого з правом наслідства.

Дня 7-го вересня 1984-го року помер Патріарх Йосиф Сліпий на 92-му році життя. Його будуть пам'ятати, як великого провідника українського народу. Його особливо поважали і шанували дисиденти всіх національностей. Отець Флориді, особисто був свідком, коли Йосиф Сліпий говорив під час Сахарового переслідування в Римі, на якому наш Первотерарх давав свої свідчення про переслідування християн у СРСР.

Сьогодні, секретарем Конгрегації для Східних Церков є Архисинопа Митрополит Маркусин. На припорошення Папи Івана Павла II він відбуде візиту українських вірних в Польщі й під час другої візиту висвітає 5-ох священників нашого обряду.

Дня 26-го лютого 1985 року Папа Іван Павло II мав майже двогодинну розмову з Громиком, який переконував Папу про небезпеку, яка грозить від поганого плану президента Регана „стар вор“. Папа, хотів би був чути про заборону його поїздки в Литву й відповісти на петиції і листи з СРСР, які він накопичив на протязі шести років. Він, обидва вони зрозуміли, що це, що вони робили, не був діалог, але монолог, між двома „глухими“ чоловіками, вони встали, засміялися і обмінялися своїми „нагадуваннями“ (стор. 250).

Отець Флориді, відкладаючи на писання і заяви українських і російських дисидентів, які під цю пору на Заході, або в ЗСА, переконаний, що напочатку комуністи старуються знищити Церкву, а вдалося по її провідниках. Сьогодні вони показались хитріші і старуються знищити її при допомозі наставлених ними негідних проповідників, які нею керують.

Скористайтеся з виїмково доброї нагоди

ОГОЛОШЕННЯ в Календарі УНСоюзу на 1987-ий рік

Цим Ви зможете познайомити весь український загаль за Вашою установою, Вашою професійною обслугою, чи Вашим підприємством.

Одна сторінка	\$90.00
Пів сторінки	50.00
Чверть сторінки	33.00
Одна восьма сторінки	20.00

Замовлення і належність проситься надсилати найдалше до 20-го вересня 1986 р.

SVOBODA

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

ПРАЦЯ

Український Народний Союз
затруднить особу на становище

КООРДИНАТОРА БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Кваліфікації: університетська освіта, двомовність, охота і вміння співпрацювати з різними людьми, роз'їзди в терен, оказіяна праця в суботи і неділі.

Резюме слід слати на адресу:

JOHN O. FLIS, Supreme President
Ukrainian National Association
Jersey City, N.J. 07302
(201) 451-2200

Комітет Оборони Української Спащини

Головний Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ на його працю та акції для

1. Поширення правди про Україну
2. Поборювання очорнювання та знеславлювання українців
3. Оборони громадянських прав українців

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із повним виразком цього заклику
Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви \$

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість

„Брат-братів“...

(Закінчення зі стор. 1)

увесь терен Лемківщини. При головному управлінні УСКТ постала секція для справ розвитку регіональної української культури в Польщі. Насамперед, у 1956 році, з усіх дрібних ансамблів постав один великий ансамбль пісні і танцю „Лемківщина“. Він роз'їжджав по всій Польщі із своїми концертами, збудовуючи великі успіхи. Щоб уточнити — цей ансамбль є постійним учасником усіх фестивалів УСКТ, що відбувалися і відбуваються в Польщі. Другим подібним ансамблем є ансамбль пісні і танцю п.н. „Оселяни“, який постав дещо пізніше, в 1974 році.

Треба теж розповісти про те, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

цю, — сказали гості „Свободи“, — що люди там побожні і на Лемківщині побудовано три українські православні церкви: у Зиндрівній відкрито церкву і присвячено її Ювілейні 1000-річчя Христення України і 1100-річчя Христенства на Лемківщині, тобто від років місії діяльності св. Кирила і Методія на Лемківщині; будється також церква в Криничі, що її мають відкрити у 1988 році. Вона теж буде пам'ятником Ювілейні 1000-річчя Христення України, то її назвали її українською православною церквою св. Володимира і Ольги; третю церкву побудовано у Розділь. Проходить теж підготовка будівельного матеріалу під побудову церкви у Горличах.

Із усіх цих слів, що їх передали гості редакції „Свободи“, можна було сказати, що не зважаючи на різні труднощі, поміж ними й фінансового характеру, виразно зарисовується картина жвавого освітньо-культурного життя Лемківщини, зарисовується спільне бажання її мешканців-автохтонів зберегти, увіковічити історію Української Церкви, українське слово, українську пісню, зберегти пра-

3 успіхом закінчилися

XVI літні курси УКУ

(Закінчення зі стор. 1)

Рим (УПБ). — Цьогорічні літні академічні курси Українського Католицького Університету в Римі закінчилися 16-го липня 1986 р. після одномісних викладів, красномовної програми, товаришеско-розважальних імпрез і, очевидно, іспитів. Врешті закриття відбулося в неділю, 13-го липня, коли в Соборі Святої Софії відслужено соборну Літургію, очолену отцем ректором УКУ Архимандритом Іваном Хомаю та з проповіддю о. Митрата Івана Музики. Крім студентів, були присутні також гості.

Опісля в залі УКУ відбулася сесія закриття, на якій слово до студентів мав директор цьогорічних курсів проф. д-р Василь Маркусю, о. ректор Іван Хома. Від студентів промовляв студент з Бая Луки, Ігор Павлишин. Професори, студенти та запрошені гості приймали обідом Сестри Васильяни. В часі обіду промовляли: канцлер Блаженнішого Митрополита Івана Хома, о. д-р Іван Хома, ректор Малої Семінарії, о. д-р Михайло Пришляк, проф. д-р Леонід Рудницький та від студентів Доріан Обротца.

В наступні дні ще були кінцеві виклади й іспити, а один день присвячено одноденній екскурсії до Флоренції. В середу, 16-го липня, відбулася роздача свідоцтва та студійних індексів УКУ, а потім студенти пішли до криниці Собору Святої Софії, щоб помолитися перед тілом основника будівничого УКУ, покійного Патріарха Іоанна.

Курс тривав місяць з інтенсивною працею і дещо перевантаженою програмою. Вислухано 90 викладів, в тому 10 вечірніх доповідей, зв'язаних з головною темою курсу: „Українська діаспора на заході і сході Європи“. Її опрацювали викладачі з різних аспектів: тло історії України в часі еміграції і її причини (д-р Володимир Косик, Париж), історія еміграції в окремих країнах і суспільна структура та організація (д-р Василь Маркусю, Чикаго), релігійне життя на еміграції (о. д-р Олександр Баран, Вінніпег), література на еміграції (д-р Леонід Рудницький, Філадельфія), освіта на еміграції (д-р Дарія Маркусю, Чикаго), українці в Східній Європі та Азії поза УССР (д-р Михайло Марунчак, Вінніпег). Були ще неповні виклади професорів-гостей з музики на еміграції (д-р Аристон Вірста, Париж), і з церковної архітектури (проф. Радослав Жук, Монтреаль). Крім цього, був поданий ряд лекцій (10) з вибраних питань богослов'я (о. д-р Іван Музика, Рим) та італійської мови (Ієромонах Гліб Лончина, Студит, Рим).

По одній вечірній доповіді дали ще, як доповіді-гості, о. д-р Юрій Федорів та о. д-р Іван Давцюк. Крім викладів та доповідей, присутні мали змогу оглянути кілька фільмів — про українське Різдво в Америці, виконаний артистами і студентами з Філадельфії, фільм „Жива розпач“ про голод в Україні, та документальний фільм „Закріпачені Шевченком“ з України. Деякі виклади і доповіді були ілюстровані прозірками. Відбулися також товаришескі вечірки — один вечір пісні, влаштований студентами з Югославії і святого Різдва св. Івана Хрестителя.

Студенти багато скористали з екскурсії в самому Римі та провінції, зокрема до таких міст як Орвієто, Ассізі, Помпеї, Монте Кассіно, Флоренція, які мали науковий характер. Приємною була прогулянка в Римських Кастелях, в час які

студенти багато скористали з екскурсії в самому Римі та провінції, зокрема до таких міст як Орвієто, Ассізі, Помпеї, Монте Кассіно, Флоренція, які мали науковий характер. Приємною була прогулянка в Римських Кастелях, в час які

студенти багато скористали з екскурсії в самому Римі та провінції, зокрема до таких міст як Орвієто, Ассізі, Помпеї, Монте Кассіно, Флоренція, які мали науковий характер. Приємною була прогулянка в Римських Кастелях, в час які

студенти багато скористали з екскурсії в самому Римі та провінції, зокрема до таких міст як Орвієто, Ассізі, Помпеї, Монте Кассіно, Флоренція, які мали науковий характер. Приємною була прогулянка в Римських Кастелях, в час які